Vyvěšeno dne: 23. 10. 2026
Svěšeno dne: 6. 11. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **GRASO a.s.**, IČ 25883127, se sídlem Šantova 656/6, Olomouc, zast. JUDr. Ladislavou Palatinovou, advokátkou, se sídlem Tovačovského 2784/24, Kroměříž, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**, se sídlem Lazecká 545/22, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2024, č. j. 1630605/24/3101-51526-806451, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 12. 5. 2026, č. j. 65 Af 2/2025-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný platebním výměrem ze dne 21. 6. 2024, č. j. 1159424/24/3101-51526-809785, vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2023 ve výši 27.972 Kč. Tuto daň žalobkyně uhradila dne 26. 6. 2024. Následně vyrozuměním ze dne 9. 9. 2024, č. j. 1415115/24/3101-51526-806451, žalovaný vyrozuměl žalobkyni o předepsání úroku z prodlení ve výši 2.024 Kč na osobní daňový účet žalobkyně z důvodu prodlení s úhradou zmíněné daňové povinnosti. Proti tomuto vyrozumění podala žalobkyně námitku, kterou žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 19. 11. 2024, č. j. 1630605/24/3101-51526-806451.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného o námitce se žalobkyně bránila žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 12. 5. 2026, č. j. 65 Af 2/2025-32, zamítl jako nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní stěžovatelka detailně vylíčila spor, který vedla se společností Miele technika

s.r.o. u civilních soudů o nezaplacení jí vystavených faktur. Podle stěžovatelky nebyly faktury ze strany zmíněné společnosti uhrazeny, avšak stěžovatelka z nich uhradila daň z přidané hodnoty.

[4] Stěžovatelka dále namítla, že platební výměr, kterým jí žalovaný stanovil daňovou povinnost, byl nesprávný. Z tohoto důvodu bylo chybné také vyrozumění o předepsání úroku z prodlení, které je nyní předmětem přezkumu. Podle stěžovatelky je přitom možné v rámci přezkumu postupu správce daně při předepsání úroku z prodlení přezkoumat i postup správce daně při samotném stanovení daně.

[5] Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry vyjádřenými v napadeném rozsudku krajského soudu.

[7] Stěžovatelka v replice k tomuto vyjádření žalovaného mimo jiné setrvala na své argumentaci, že prostřednictvím správní žaloby proti předepsání úroku z prodlení lze přezkoumat i rozhodnutí o stanovení daně.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační námitky stěžovatelky lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[9] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatelky s právním závěrem krajského soudu, podle kterého při přezkumu předepsání úroku z prodlení za pozdě zaplacenou daň nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o vyměření daně samotné.

[10] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však nelze v rámci řízení o přezkumu předepsání úroku z prodlení a penále přezkoumávat samotnou daňovou povinnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006-93; ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011-91; či ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017-37, bod 16). Nejvyšší správní soud přitom nemá důvod se od této judikatury v nynějším řízení odchýlit. Rozhodnutí o vyměření daně a vyrozumění o předepsání úroku z prodlení jsou totiž samostatnými rozhodnutími, proti nimž lze brojit samostatnými opravnými prostředky a správními žalobami, příp. kasačními stížnostmi. Tato samostatnost obou rozhodnutí má za následek, že daňový subjekt nemůže do řízení o námitce proti vyrozumění o předepsání úroku z prodlení přenášet námitky vztahující se k posouzení, zda vůbec a v jakém rozsahu měla být v jeho případě vyměřena daň, k níž se úrok vztahuje. Rozsah přezkumu rozhodnutí o námitce proti vyrozumění o předepsání úroku z prodlení je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda úrok měl být vůbec předepsán, zda byl předepsán ve správné výši a za relevantní dobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 Afs 126/2021-81).

[11] Dospěl-li tedy krajský soud k závěru, že prostřednictvím správní žaloby podané vůči rozhodnutí o námitce proti vyrozumění o předepsání úroku z prodlení nelze přezkoumávat, zda byla daňovému subjektu daň vyměřena zákonně, má takový závěr oporu ve výše citované konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu. Měla-li stěžovatelka za to, že stanovení daně prostřednictvím platebního výměru bylo nezákonné, mohla se proti němu bránit prostřednictvím

řádných opravných prostředků či případně pomocí prostředků, které jí nabízí správní soudnictví. Jelikož tak neučinila, nebylo možné se v nyní posuzované věci zabývat jejími žalobními ani zbývajícími kasačními námitkami o nezákonnosti platebního výměru.

[12] Krajský soud tedy posoudil stěžejní právní otázku správně, jeho rozsudek je zákonný a důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2026

L. S.

JUDr. Jiří Palla v. r.
předseda senátu